

KI TERIT ASZTALT?

«Tekintsétek az égi madarakat,
ezek nem vetnek, nem aratnak,
sem csűrökben nem gyűjtenek»...

*A lilium pompába öltözik,
s madár fölött is óvó tenyerit
tartja az Isten. De, vajjon, ki ad
ételt a költőnek és ki terít*

*számára asztalt? Senki. Odva van
a rókának, de néki födelet
csak az ég nyújt, s párnát a puszta föld.
Nem gyűjt, nem is aggódik, s a telet*

*úgy tölti fázva s éhesen. A föld
többi fia okos, s nem hisz. Lohol,
liheg, ravaszkodik, s van mindene,
de néki nincs. Nem lármás, s nem dobol,*

*dalol csak ingyért, nem öklöz, nem öl,
se szóval, se tettel, el nem veszi
a másét, magáét is odaadja,
és kérkedőn ezt számba nem veszi.*

*Boldog a szorgos, az igaztalan,
a pöffedt zsák, a hasas tele korsó,
a kegyetlen zabáló és a rangot
rázó, s farizeus: festett koporsó.*

*Boldog a lilium, a vadmadár is:
gondoskodó irgalmát elnyerik
az égnek. A költőnek senkije, —
számára még az Isten se terít!*